

Arrest

nr. 210 944 van 15 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 4 januari 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 januari 2017.

1.2. Op 26 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“**A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Angola en bent u afkomstig uit Luanda. U behoort tot de Bakongo bevolkingsgroep. U liep tot uw tiende leerjaar school. Op uw zestiende beviel u van uw dochter P. C. K. uit een relatie met uw vriendje D. K.. U werkte achtereenvolgens als secretaresse bij een bedrijf en als zelfstandige handelaar in Afrikaanse kledij. U reisde hiervoor tussen Congo en Angola. Op uw twintigste leerde u A. (H)u. D. S. kennen. Hij kwam uit de provincie Huambo en woonde sporadisch voor zijn werk als gedeputeerde voor de UNITA partij in Luanda. Hoewel jullie elkaar hoogstens twee dagen per maand zagen, begon u een relatie en mocht u een woning die A. voor jullie huurde in de wijk Benfika betrekken. In 2005 leerde u An. N. kennen, een Angolees die in België woont. U begon ook met hem een relatie en jullie zagen elkaar telkens hij op vakantie naar Angola kwam. In 2013 vond er een inbraak bij u thuis plaats op het moment dat uw vriendin B. en uw nichtje J. op bezoek waren. Uw nichtje werd hierbij verkracht. In mei 2015 werd u opgebeld door de chauffeur van A. Hu. D. S.. Hij vertelde u dat A. was vermoord en dat u voor uw veiligheid jullie huurwoning moest verlaten. U kreeg vervolgens anonieme telefoons waarin onbekenden u zeiden dat u op de hoogte was van wat A. Hu. D. S. had en dat u hen dit moest geven. U wist niet waar het over ging en stelde hen niet te kunnen helpen. U werd hierop met de dood bedreigd. Een vriend van uw partner A., ook A. genaamd, raadde u aan uw simkaart te vervangen. Na een tijd kreeg u opnieuw dreigtelefoons. U liet uw dochter P. C. achter bij uw zus Pa. P. en reisde, om uw gedachten wat te verzetten, via Duitsland naar Portugal. Vervolgens reisde u door naar Frankrijk waar u achtentwintig dagen verbleef alvorens terug te keren naar Angola. Na uw terugkeer hervatte u uw werk als handelsreiziger. In de zevende of achtste maand van 2016 keerde u terug van uw handelsreis uit Congo. U belde van de bushalte naar uw dochter met de vraag u er op te halen. Ze vertelde u dat er in jullie huis was ingebroken terwijl ze bij jullie buurvrouw logeerde. U raadde haar aan bij jullie buurvrouw te blijven en belde naar uw kennis A.. A. haalde uw dochter op en reed jullie naar de wijk Kikolo. Hij raadde u aan voor uw veiligheid Angola te verlaten. In oktober of november van 2016 hielp A. u en uw dochter een reis naar Europa voor te bereiden. In december 2016 nam u vanuit Angola, samen met uw dochter en uw kennis T., een vlucht via Portugal, naar België waar u op 27 december 2016 aankwam. Op 19 januari 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in. In België beviel u op 28 februari 2017 van uw zoon W. C. uit uw relatie met And. N.. U wil niet naar Angola terugkeren omdat u vreest dat uw dochter P., net als haar nicht, slachtoffer van een verkrachting kan worden. Bovendien vreest u gedood te worden omwille van uw partner A. Hu. D. S.. Ook wil u in België blijven omdat de vader van uw zoon W. in België woont. U bent verder van mening dat uw zoon W. in Angola geen goede medische verzorging kan genieten en dat hij het risico zal lopen om het slechte pad op te gaan waardoor hem van alles kan overkomen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Angolese paspoort (d.d. 17/06/2013; geldig tot 17/06/2023), uw Angolese identiteitskaart (d.d. 24/01/2012; geldig tot 23/01/2017), uw stemkaart, uw rijbewijs, een geboorteakte van uw dochter P. C. K..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst rijzen er ernstige vragen over uw familiale situatie. U verklaarde samen met uw minderjarige dochter **P. C. K.**, geboren in Luanda op **19 februari 2000** naar België te zijn gekomen (notities CGVS, p.20,21). Uw dochter P. zou in Angola samen met uw kennis A. een paspoort zijn gaan aanvragen. Uit beschikbare gegevens op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de vingerafdrukken van P. C. K. overeenkomen met de vingerafdrukken van **R. D Pa. M.**, geboren op **19 februari 1992**. Gevraagd om uw reactie op deze bijzondere vaststelling kwam u niet verder dan te stellen dat u niet wist welke gegevens er in het paspoort van uw dochter werden gezet en dat u enkel wist dat A. haar leeftijd had verhoogd opdat ze als meerderjarige zou kunnen meereizen.

Uw uitleg houdt echter geen steek. Behalve dat het uitermate zinloos lijkt om een zeventienjarige plots acht jaar ouder te maken om ze voor een meerderjarige te laten doorgaan, is het niet aannemelijk dat u niet zou hebben geweten of hebben nagevraagd welke identiteitsgegevens er in het paspoort stonden van de persoon die als uw dochter meereisde (notities CGVS, p.22,23). Gelet op de grote mogelijkheid ondervraagd te worden op een internationale luchthaven over uw identiteit, nationaliteit, afkomst, reisdoel en die van uw dochter, lettend op het feit dat uw begeleider T. u als uw echtgenoot vergezeld is het niet aannemelijk dat hij –gelet op het grote risico bij controle op mensensmokkel en eventuele bevraging van zijn klant(en) tegen de lamp te lopen- u niet beter zou hebben voorbereid. Uw bemerking dat uw dochter P. u over de inhoud van haar paspoort enkel zou hebben gezegd dat u zich geen zorgen hoefde te maken en jullie konden vertrekken houdt dan ook geen steek. Evenmin kan er enig geloof worden gehecht aan uw opmerking uiteindelijk te hebben geweten dat er een identiteit van een oudere persoon werd opgegeven voor de opmaak van het paspoort van uw dochter P., maar dat u dit niet eerder heeft kunnen melden. Gevraagd waarom u deze gegevens dan had verzwegen stelde u enkel: “Omdat ik dat vergeten was te melden...” (notities CGVS, p.46). Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor volledig in het gedrang. Aan de door u neergelegde geboorteakte op naam van P. C. K., (d.d.11/08/2016) kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend. De inhoud op dit document komt immers niet overeen met de gegevens verkregen via Evibel, waaruit blijkt dat de persoon die volgens u uw dochter P. C. K. is, R. D Pa. M., blijkt te zijn.

Wat betreft de door u aangehaalde vrees omgebracht te worden zoals en omwille van uw partner A. Hu. D. S., kan verder niet worden besloten dat hieruit een vrees voor vervolging of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ kan worden afgeleid bij een eventuele terugkeer naar Angola. Uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal over deze feiten bevatten immers talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties waardoor de geloofwaardigheid ervan volledig op de helling komt te staan.

Zo is het opvallend dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde bang te zijn door de regering te worden vermoord. U stelde immers dat uw partner A. Hu. D. S. voor de regering werkte maar tegelijk een gedeputeerde was van de UNITA partij (zie vragenlijst CGVS, p.2 vraag 4 en p.5 vraag 5). Wanneer u op het Commissariaat-generaal meermaals werd gepolst naar het profiel/werk van A. Hu. D. S., kon u echter niet veel meer vertellen dan het volgende: “hij had zaken te regelen”. Wanneer u werd gevraagd of het om handelszaken ging, gelet zijn reizen naar het buitenland, stelde u “neen neen, hij had documenten te regelen”. Gevraagd wat u daarmee bedoelde antwoordde u “weet ik niet, iets voor zijn werk”. Over zijn werkplaats bleef u meermaals uitermate vaag en antwoordde u eerst “een kantoor op primero di maio (1 mei). Gevraagd om meer details te geven over zijn werk antwoordde u “Hij vertelde dat hij een bureau had, ik veronderstel dat daar een computer staat en dat mensen daar komen om zaken te regelen”. Welke zaken wist u niet. U antwoordde vervolgens uitdrukkelijk niet te weten in welke branche A. werkte (notities CGVS, p.29). Verder gaf u wel aan hem vragen over zijn werk te hebben gesteld en verklaarde dat hij gedeputeerde was. Gepolst wat u met gedeputeerde bedoelde repliceerde u enkel met “hoe” (notities CGVS, p.30). U legde vervolgens uit: Een chef, een man die werkt in een kantoor, ik hield me niet bezig met zijn werk en hij legde niet veel uit wat hij precies deed... ik weet niet, gedeputeerde, ik weet niet hoe ik dat moet uitleggen, ik weet niet hoe ik gedeputeerde kan uitleggen.” Hoewel u zijn kantoor had bezocht zou u nooit hebben geweten welke dienst er gevestigd was noch zou u hem er iets over hebben gevraagd (notities CGVS, p.30,31). U werd dan ook geconfronteerd met uw meer duidelijke uitleg zoals u die aanvankelijk gaf bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U repliceerde enkel dat u er ook vermeld had dat A. gedeputeerde was maar u niet meer te herinneren in welke branche A. werkte (notities CGVS, p.31). Evenmin kon u iets melden over andere bezigheden van A. (notities CGVS, p.32). Pas wanneer u vragen werden gesteld over de UNITA partij, een partij waarop u stemde, verklaarde u dat A. voor UNITA werkte en dat hij behalve lid ook een gedeputeerde was voor deze partij (notities CGVS, p.35). Plotsklaps meende u zelfs te vermoeden dat de regerende partij MPLA achter de moord op A. kon zitten (notities CGVS, p.40). Gevraagd waarom u bij de talrijke vragen van uw Protection Officer niet spontaan kon vertellen over het werk van A. Hu. D. S. antwoordde u enkel dat u de vraag niet had begrepen. Uw uitleg houdt echter geen steek. Uit uw opeenvolgende antwoorden op de gestelde vragen kan echter duidelijk opgemaakt worden dat u de vragen verstond door er op te antwoorden dat u niet wist in welke branche A. werkte. Uw opmerking “Ik wachtte op uw vraag daarover, dat u dat zei als vraag” is overigens opmerkelijk. Uit deze reactie blijkt immers dat u niet in staat bent spontane en coherente verklaringen af te leggen en doet vermoeden dat u enkel een ingestueerd verhaal kan weergeven, zonder zelf linken te leggen tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Dat uw verklaringen elke coherentie missen blijkt bovendien uit het volgende: Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat A. Hu. D. S. op **4 januari 2016** werd gedood (zie verklaringen DVZ, p.11, vraag 33), situeert u de moord op A. Hu. D. S. in uw verklaringen weergegeven in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal bij de Dienst Vreemdelingenzaken in **maart 2015**. Over dezelfde gebeurtenis stelde u op het Commissariaat-generaal overigens dat uw partner A. in **mei 2015** werd vermoord. Geconfronteerd met deze totaal uiteenlopende verklaringen meende u mogelijks problemen met uw geheugen te hebben. U werd daarop gevraagd preciezer uit te leggen wat u juist aan uw geheugen heeft. U repliceerde hierop: "Ik weet niet... ik kan het niet uitleggen." Aangezien u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal enige opmerking had gemaakt over mogelijke problemen met uw geheugen en verwijzend naar uw reeds afgelegde verklaringen die u spontaan in tijd kon plaatsen waarbij u duidelijk uitlegde hoe u bepaalde feiten had onthouden (notities persoonlijk onderhoud –verder "notities" CGVS, p.41) stelde u enkel "Ik ...ja, ...soms kan ik niet op woorden komen"... "Ik weet niet" (notities CGVS, p.45,46). Uw plots opgeworpen geheugenprobleem is dan ook niet gestoeld op enig objectief gegeven en herstelt de vastgestelde incoherenties niet. Bovendien kan men verwachten dat een persoon coherente verklaringen aflegt over een moord op een partner gelet de ingrijpende persoonlijk gevolgen die eruit zouden zijn gevloeid (notities CGVS, p.38,44,45). Aan uw bewering omwille van A. Hu. D. S. door onbekenden met de dood te zijn bedreigd kan bij gevolg evenmin enig geloof worden gehecht.

Aangaande de door u beweerde inbraak in uw woning tijdens uw handelsreis, een gebeurtenis die u deed besluiten om voor uw veiligheid en die van uw dochter uw land van herkomst te verlaten, dient te worden vastgesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat dit incident in **november 2016** plaatsvond. U zou hierover hebben vernomen van **uw dochter die u belde** en u hierover op de hoogte bracht (zie verklaringen vragenlijst CGVS, p.3 vraag 5 §5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat deze inbraak in de **zevende of achtste maand van 2016** plaatsvond. U zou hierover hebben vernomen toen **u uw dochter opbelde** (notities CGVS, p.38,42). Geconfronteerd met deze inconsistenties gaf u aanvankelijk geen reactie maar antwoordde uiteindelijk: "ik weet niet" (notities CGVS, p.46). Daar u geen geloofwaardige inzicht heeft gegeven over uw profiel en uw werkelijke vertrekmotieven heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te koesteren. Hoewel er niet ontkend wordt dat er in Angola –zoals overal ter wereld- algemene criminaliteit/misdaad voorkomt (notities CGVS, p.39,40), kan er aan het incident met uw nicht in 2013 –drie jaar voor uw vertrek- waarbij zij in plaats van uw dochter slachtoffer werd van seksuele agressie bij een inbraak waarbij de daders naar A. zouden hebben gevraagd, in het licht van bovenstaande vaststellingen evenmin geloof worden gehecht (notities CGVS, p.3,39).

Betreffende uw stelling uw zoon een betere toekomst te willen geven in België omdat er in Angola geen goede medische verzorging kan krijgen (zoals in België waar zijn vader woont) en u wil voorkomen dat hij in de misdaad terecht komt, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde motieven van louter persoonlijke en socioeconomische aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient er met betrekking tot uw vraag om in België te kunnen blijven zodat uw zoon dichtbij zijn vader zou kunnen zijn (notities CGVS, p.40), op te worden gewezen dat het doel van de asielpprocedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, maar wel om na te gaan of de persoon bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het principe van 'eenheid van familie' staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, rijbewijs en stemkaart ondersteunen uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit. Deze worden door mij niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift volgende stavingstukken: het rapport "*Angola Corruption Report*" van Business anti-corruption van augustus 2016 (stuk 3) en het artikel "*UNITA*" van Britannica (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan dat zij vreest te worden gedood omwille van haar ex-partner A. Hu. D. S., alsook dat haar dochter het slachtoffer zal worden van een verkrachting. Daarnaast voert zij aan in België te willen blijven omdat de vader van haar zoon in België woont, dat hij geen goede medische zorgen in Angola kan genieten en dat hij het risico zal lopen om het slechte pad op te gaan. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekster voorhoudt dat zij met haar dochter P. C. K., geboren op 19 februari 2000, naar België is gevlucht terwijl uit de beschikbare gegevens blijkt dat de vingerafdrukken van P. C. K. overeenstemmen met deze van R. D. Pa. M., geboren op 19 februari 1992 en verzoekster hiervoor geen aannemelijke uitleg weet bij te brengen, hetgeen haar algemene geloofwaardigheid aantast; (ii) aan de door verzoekster voorgelegde geboorteaakte van P. C. K. geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat de inhoud van het document niet overeenstemt met de gegevens verkregen via Evibel; (iii) verzoeksters verklaringen over haar vrees te worden omgebracht zoals en omwille van haar ex-partner A. Hu. D. S. talrijke

tegenstrijdigheden en incoherenties bevatten waardoor de geloofwaardigheid ervan op de helling komt te staan, vermits (1) zij incoherente verklaringen aflegt over het profiel/werk van A. Hu. D. S. en zij gedurende het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien geen spontane en coherente verklaringen hieromtrent kan afleggen, hetgeen wijst op een ingestudeerd karakter van haar verklaringen, (2) verzoekster tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over het ogenblik van de moord op A. Hu. D. S. en de door haar opgeworpen geheugenproblemen niet gestoeld zijn op enig objectief gegeven, (3) verzoekster bovendien tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen laat optekenen in verband met het tijdstip waarop de beweerde inbraak in haar woning plaatsvond, alsook de wijze waarop zij hierover werd ingelicht en (4) geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaring dat haar nicht in 2013 – drie jaar voor haar vertrek - het slachtoffer zou zijn geworden van seksuele agressie bij een inbraak waarbij de daders naar A. zouden hebben gevraagd; (iv) verzoeksters bekommernissen haar zoon een betere toekomst in België te willen geven omdat hij in Angola geen goede medische verzorging kan krijgen en zij voorkomen dat hij in de misdaad terecht komt, geen motieven zijn die onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen van de subsidiaire bescherming ressorteren nu zij van louter persoonlijke en socio-economische aard zijn; (v) wat betreft verzoeksters stelling dat zij in België wil blijven zodat haar zoon dichtbij zijn vader zou kunnen zijn, dient opgemerkt dat het doel van de asielpprocedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, maar wel om na te gaan of de persoon bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of een reëel risico op ernstige schade loopt en (vi) de door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoekster preciseert voorts niet op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekster duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster de schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikelen is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is. Wat betreft verzoeksters algemene verwijzing naar "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekster eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het tweede middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft zoals blijkt uit hetgeen volgt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt immers op goede gronden dat verzoekster geen zicht biedt op haar familiale situatie, waar in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt: *“Vooreerst rijzen er ernstige vragen over uw familiale situatie. U verklaarde samen met uw minderjarige dochter P. C. K., geboren in Luanda op 19 februari 2000 naar België te zijn gekomen (notities CGVS, p.20,21). Uw dochter P. zou in Angola samen met uw kennis A. een paspoort zijn gaan aanvragen. Uit beschikbare gegevens op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat dat de vingerafdrukken van P. C. K. overeenkomen met de vingerafdrukken van R. D Pa. M., geboren op 19 februari 1992. Gevraagd om uw reactie op deze bijzondere vaststelling kwam u niet verder dan te stellen dat u niet wist welke gegevens er in het paspoort van uw dochter werden gezet en dat u enkel wist dat A. haar leeftijd had verhoogd opdat ze als meerderjarige zou kunnen meereizen. Uw uitleg houdt echter geen steek. Behalve dat het uitermate zinloos lijkt om een zeventienjarige plots acht jaar ouder te maken om ze voor een meerderjarige te laten doorgaan, is het niet aannemelijk dat u niet zou hebben geweten of hebben nagevraagd welke identiteitsgegevens er in het paspoort stonden van de persoon die als uw dochter meereisde (notities CGVS, p.22,23). Gelet op de grote mogelijkheid ondervraagd te worden op een internationale luchthaven over uw identiteit, nationaliteit, afkomst, reisdoel en die van uw dochter, lettend op het feit dat uw begeleider T. u als uw echtgenoot vergezeld is het niet aannemelijk dat hij –gelet op het grote risico bij controle op mensensmokkel en eventuele bevraging van zijn klant(en) tegen de lamp te lopen- u niet beter zou hebben voorbereid. Uw bemerking dat uw dochter P. u over de inhoud van haar paspoort enkel zou hebben gezegd dat u zich geen zorgen hoefde te maken en jullie konden vertrekken houdt dan ook geen steek. Evenmin kan er enig geloof worden gehecht aan uw opmerking uiteindelijk te hebben geweten dat er een identiteit van een oudere persoon werd opgegeven voor de opmaak van het paspoort van uw dochter P., maar dat u dit niet eerder heeft kunnen melden. Gevraagd waarom u deze gegevens dan had verzwegen stelde u enkel: “Omdat ik dat vergeten was te melden...” (notities CGVS, p.46). Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor volledig in het gedrang. Aan de door u neergelegde geboorteakte op naam van P. C. K., (d.d.11/08/2016) kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend. De inhoud op dit document komt immers niet overeen met de gegevens verkregen via Evibel, waaruit blijkt dat de persoon die volgens u uw dochter P. C. K. is, R. D Pa. M., blijkt te zijn.”*

Verzoekster voert aan dat zij verklaard heeft dat ze wist dat haar begeleider T. voor haar dochter een ouder paspoort had bezorgd, hetgeen haar gerust stelde en waardoor zij verder niets vroeg voor haar reis.

De Raad merkt op dat verzoekster zich in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig geachte verklaringen. Dat verzoekster, die zich nochtans op een internationale luchthaven aanbod met haar voorgehouden dochter en T. en bijgevolg geen controle kon uitsluiten, niet op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van de identiteitsgegevens die er in het paspoort stonden van de persoon die als haar dochter meereisde en zij bovendien slechts laattijdig gedurende het persoonlijk onderhoud opmerkt op de hoogte te zijn geweest van het feit dat er een oudere persoon werd opgegeven voor de opmaak van het paspoort van haar dochter P., is allerminst aannemelijk. Deze vaststellingen ondermijnen naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster erg gestresseerd was tijdens het gehoor, dat zij zich niet kon concentreren en dat haar psychologische toestand slecht is waardoor zij verschillende elementen door elkaar haalt, kan evenmin overtuigen. Vooreerst dient erop gewezen dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar dat toch kan worden verwacht dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk gehoorgesprek brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoekster verhinderd hebben zich te concentreren of de waarheid te vertellen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van psychologische problemen in haar hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont zij niet aan dat haar psychologische toestand slecht zou zijn; laat staan dat zij aantoonde dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoekster noch de advocaat die haar bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid.

Voorts overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekster verklaringen omtrent de door haar aangehaalde vrees omgebracht te worden zoals en omwille van haar ex-partner A. Hu. D. S. talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties bevat, hetgeen haar geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Zo kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekster incoherente en gekunstelde verklaringen aflegt over het profiel van A. Hu. D. S.. Immers, daar waar zij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangeeft bang te zijn door de regering te worden gedood omdat A. Hu. D. S. ook voor de regering werkte, maar tegelijk gedeputeerde was van de UNITA-partij (administratief dossier, stuk 16, vragen 3.4. en 3.5.), moet verzoekster gedurende het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal verschillende keren gevraagd worden naar het werk van A. Hu. D. S., vooraleer zij aangeeft dat hij een gedeputeerde was die dossiers behandelde, doch dat zij niet weet in welke branche hij actief was (administratief dossier, stuk 5, p. 28-29). Gevraagd om meer details te verschaffen over de functie van A. Hu. D. S. komt verzoekster niet verder dan te stellen dat hij een chef was die in een kantoor werkte en zich bezighield met zijn werk (administratief dossier, stuk 5, p. 30). Geconfronteerd met het feit dat zij concretere omschrijvingen kon geven tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordt verzoekster dat zij vertelde dat A. een gedeputeerde was, maar dat zij zich niet kan herinneren in welke branche. Evenmin kan zij zich iets herinneren van zijn andere activiteiten (administratief dossier, stuk 5, p. 31-32). Slechts geconfronteerd met UNITA en de vraag op wie A. stemde gedurende de lokale verkiezingen, oppert verzoekster dat A. voor UNITA werkte en dat hij behalve lid ook een gedeputeerde was van deze partij (administratief dossier, stuk 5, p. 35). Sterker nog, verzoekster voert aan te vermoeden dat de regerende partij MPLA achter de moord op A. kon zitten (administratief dossier, stuk 5, p. 40). Gevraagd waarom verzoekster gedurende de talrijke vragen van de *'protection officer'* niet spontaan kon vertellen over het werk van A., voert zij aan dat zij de vraag niet had begrepen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel ondubbelzinnig dat zij de vragen wel degelijk begreep door erop te antwoorden dat zij niet wist in welke branche A. werkte. Dit alles wijst dan ook op een ingestudeerd karakter van haar verhaal, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij A. slechts twee dagen per maand zag en zij hem ook niet veel over zijn werk vroeg. Zij vervolgt dat zij wel sommige details heeft gegeven, zoals onder meer zijn leeftijd, zijn stam en de plaats waar hij is opgegroeid. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster geen enkel valabel argument bijbrengt om te verklaren waarom zij niet in staat was om op spontane en coherente wijze het werk van A. H. D. S. te benoemen doorheen haar gehoren.

Dat zij A. niet veel zag en niet veel over zijn werk praatte, kan immers geenszins een verklaring vormen voor het feit dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans spontaan aangaf dat hij voor de regering werkte en tegelijk gedeputeerde was van de UNITA-partij, daar waar zij dit op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts liet optekenen na concreet geconfronteerd te worden met de vraag naar de UNITA. Voor het overige beperkt zij zich tot het louter herhalen van haar verklaringen, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd.

Voorts kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop A. zou zijn gedood. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: *“Dat uw verklaringen elke coherentie missen blijkt bovendien uit het volgende: Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat A. Hu. D. S. op 4 januari 2016 werd gedood (zie verklaringen DVZ, p.11, vraag 33), situeert u de moord op A. Hu. D. S. in uw verklaringen weergegeven in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal bij de Dienst Vreemdelingenzaken in maart 2015. Over dezelfde gebeurtenis stelde u op het Commissariaat-generaal overigens dat uw partner A. in mei 2015 werd vermoord. Geconfronteerd met deze totaal uiteenlopende verklaringen meende u mogelijks problemen met uw geheugen te hebben. U werd daarop gevraagd preciezer uit te leggen wat u juist aan uw geheugen heeft. U repliceerde hierop: “Ik weet niet... ik kan het niet uitleggen.” Aangezien u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal enige opmerking had gemaakt over mogelijke problemen met uw geheugen en verwijzend naar uw reeds afgelegde verklaringen die u spontaan in tijd kon plaatsen waarbij u duidelijk uitlegde hoe u bepaalde feiten had onthouden (notities persoonlijk onderhoud –verder “notities” CGVS, p.41) stelde u enkel “Ik ...ja, ...soms kan ik niet op woorden komen”... “Ik weet niet” (notities CGVS, p.45,46). Uw plots opgeworpen geheugenprobleem is dan ook niet gestoeld op enig objectief gegeven en herstelt de vastgestelde incoherenties niet. Bovendien kan men verwachten dat een persoon coherente verklaringen aflegt over een moord op een partner gelet de ingrijpende persoonlijk gevolgen die eruit zouden zijn gevloeid (notities CGVS, p.38,44,45). Aan uw bewering omwille van A. Hu. D. S. door onbekenden met de dood te zijn bedreigd kan bij gevolg evenmin enig geloof worden gehecht.”*

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van de door haar afgelegde verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Een louter bevestiging van één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is evenwel geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Ook met betrekking tot de door verzoekster beweerde inbraak in haar woning tijdens haar handelsreis – een gebeurtenis die zij nochtans aanmerkt als reden voor haar vertrek uit haar land van herkomst – legt verzoekster tegenstrijdige verklaringen af. Zo geeft zij op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen dat dit incident plaatsvond in november 2016 en zij hierover werd ingelicht door haar dochter die haar opbelde (administratief dossier, stuk 16, vraag 3.5.). Daarentegen geeft zij op de zetel van het Commissariaat-generaal aan dat de inbraak in haar woning plaatsvond in de zevende of achtste maand van 2016 en dat zij dit vernam toen zij haar dochter zelf opbelde (administratief dossier, stuk 5, p. 42-43). Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen komt verzoekster niet verder dan te stellen dat zij het niet weet (administratief dossier, stuk 5, p. 46), hetgeen de tegenstrijdigheid geenszins kan herstellen of verklaren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt in dit verband nog op goede gronden: *“(...) Daar u geen geloofwaardige inzicht heeft gegeven over uw profiel en uw werkelijke vertrekmotieven heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te koesteren. Hoewel er niet ontkend wordt dat er in Angola -zoals overal ter wereld- algemene criminaliteit/misdaad voorkomt (notities CGVS, p.39,40), kan er aan het incident met uw nicht in 2013 –drie jaar voor uw vertrek- waarbij zij in plaats van uw dochter slachtoffer werd van seksuele agressie bij een inbraak waarbij de ouders naar A. zouden hebben gevraagd, in het licht van bovenstaande vaststellingen evenmin geloof worden gehecht (notities CGVS, p.3,39).”*

Opnieuw dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot het opwerpen van hypothetische psychologische problemen die zij op geen enkel objectief gegeven stoelt en die de vastgestelde incoherenties niet kan vergoelijken en tot het volharden in één versie van de door haar afgelegde verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn. De argumentatie in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig om de motivering te weerleggen.

In zoverre verzoekster in voorliggend verzoekschrift nog volhardt dat haar verklaringen eenduidig, spontaan en te goeder trouw zijn en bovendien overeenstemmen met de beschikbare informatie, kan zij - gelet op voormelde vaststellingen en overwegingen waaruit het tegendeel blijkt - allerminst gevolgd worden en slaagt zij er allerminst in een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Voor het overige blijft verzoekster in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door haar uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging in een context van een gespannen politiek klimaat, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

De thans door verzoekster bijgebrachte documenten (stukken 3-4) vermogen aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoeksters stelling haar zoon een betere toekomst in België te willen geven omdat hij in Angola geen goede medische verzorging kan krijgen en zij wil voorkomen dat hij in de misdaad terecht komt, geen motief is dat onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen van de subsidiaire bescherming ressorteert nu dit van louter persoonlijke en socio-economische aard is; (v) wat betreft verzoeksters bekommernis dat zij in België wil blijven zodat haar zoon dichtbij zijn vader zou kunnen zijn, dient opgemerkt te worden dat het doel van de asielprocedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, maar wel om na te gaan of de persoon bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of een reëel risico op ernstige schade loopt en (vi) de door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Daar aan de door verzoeksters voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan haar argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht.

De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER